

Cînd cerul e roșu

Cînd cerul e roșu, voi v-ați însemnat,
Și spuneți că vremea s-a dus, s-a schimbat,
Că vine furtuna cu nori și cu vînt,
Și strică recoltele de pe pămînt.
Acestea și altele-asemenea lor,
Le știți și le spuneți la-ntregul popor,
Dar vremea în care acum vă găsiți,
De ce n-o cunoașteți? de ce nu o știți?

Mai marii norodului s-au adunat,
Cu gînduri murdare, cu scop necurat.
Să-L prindă cu vorba pe Domnul Isus,
În cursa pe care în față i-au pus.
Ei cer o minune, un semn de la El,
Dar Domnul îi prinde în gîndul mișel.
A lor viclenie s-a descoperit,
Isus la apostoli apoi le-a vorbit.

Cum Iona în mare trei zile a stat,
Iar peștele-afară pe mal l-a vărsat.
"Acesta e semnul ce îl vor vedea,
În ziua a treia Eu voi învia.
Dar pînă atuncea, -Isus i-a-nvățat,-
Păziți-vă-ntr-una de-al lor aluat.
Căci neamul acesta murdar și stricat,
El umblă, trăiește mereu în păcat."

Și-n zilele noastre sînt mulți învățați
Ce știu foarte multe cînd îi întrebați.
Cînd cerul e roșu, științific răspund,
În taina zidirii citesc și pătrund.
Dar vai ce durere, ce mulți dintre ei,
Sînt fără credință, sînt doar farisei.
Ei știu foarte multe, dar una nu știu,
Că Domnul trăiește, că Domnul e viu.

Și azi saducheii ce-n templu slujesc,
Măreața-nviere o tăgăduiesc.
Nu-i vorba de-aceia din vechiul război,
E vorba de-a ceia ce sînt printre noi.
Au fost doar atuncea minuni, vindecări,
Ei spun credincioșilor din adunări,
Căci Duhul Sfînt doar la apostoli s-a dat,
Revin saducheii cu-a lor aluat.

Dar frate și soră, să nu te pripești,
Din pîinea dospită să nu te hrănești.
Tu gustă azima, Cuvîntul curat,
Așa cum Isus Domnul ne-a învățat.

Amin